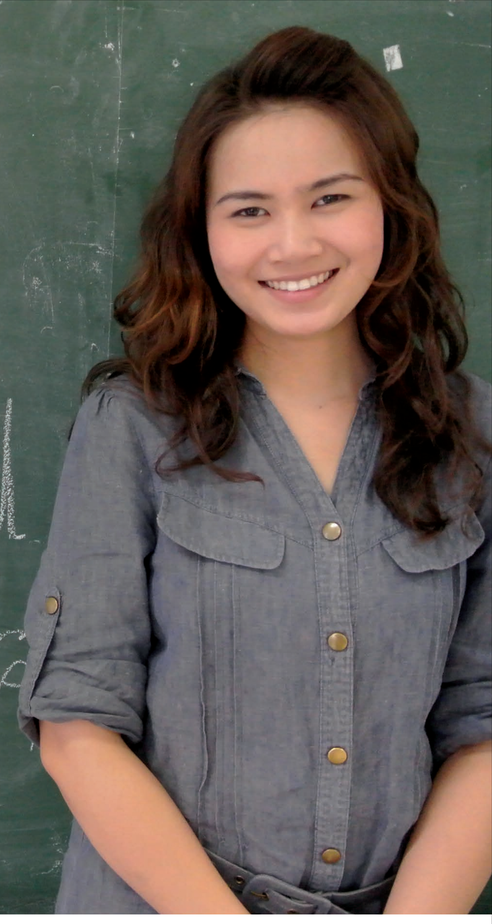

"นักเรียนคนหนึ่งที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ หรือที่เรียกว่า LD เป็นหนึ่งในสามสิบคนที่ได้เกรด 0 วิชาคณิตศาสตร์ และเข้ารับการแก้ไขกับปอ หลังจากที่เขาแก้เสร็จ เขาก็เรียนตามปกติเหมือนเพื่อน ๆ แต่ที่เปลี่ยนแปลงไปคือความตั้งใจในการเรียน การใส่ใจการเรียนที่มากขึ้น"

ช่วงเวลาที่สร้างแรงบันดาลใจได้มากที่สุดใน 1 ปีที่ผ่านมา คือการได้เห็นนักเรียนประสบความสำเร็จตามศักยภาพของตนเอง ก่อให้เกิดเป็นความภาคภูมิใจ และกำลังใจที่จะพยายามทำในสิ่งที่ยากและท้าทายมากขึ้น

ในวันแรกที่เข้ามาสอนที่โรงเรียนวัดเวฬุวนาราม (สินทรัพย์อนุสรณ์) มีความตั้งใจว่าจะมาสร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับนักเรียนในโรงเรียนนี้ ด้วยความตั้งใจอย่างเต็มเปี่ยมในวันแรกของการแนะนำตัว นักเรียนเห็นครูคนใหม่มาสอน จึงมีความกระตือรือร้นที่อยากจะเรียน ตั้งใจเรียนทุกครั้งในชั่วโมงที่สอน แต่พอเรียนได้ระยะหนึ่ง นักเรียนเริ่มไม่อยากเรียน แสดงออกผ่านความตั้งใจเรียนที่น้อยลง ส่งงานน้อยลง คะแนนสอบลดลง โดดเรียนมากขึ้น

ผ่านไป 1 เทอม จากผลการเรียนของนักเรียนและเป้าหมายที่เราตั้งไว้แต่แรก สวนทางกันอย่างสิ้นเชิง เกิดภาวะผิดหวังกับความเชื่อและสิ่งที่ตนเองพยายามทุ่มเท และคิดว่าสิ่งที่เราทุ่มเททำนั้น ยังมีประสิทธิภาพไม่เท่ากับครูในระบบ ครูในระบบอาจโดนมองว่าสอนไม่ดี เรารู้ตัวว่าเราทุ่มเทมากแต่ผลกลับแย่กว่าที่ครูในระบบทำเสียอีก จึงกลับมานั่งวิเคราะห์ถึงปัญหา และสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น ว่าเป็นเพราะอะไร ทำไมความพยายามของเรากับเกิดผลในทางตรงกันข้าม มีอะไรที่ผิดพลาดไป พบว่าในแต่ละชั่วโมงที่เรียน นักเรียนไม่ได้มีความเข้าใจเนื้อหาอย่างแท้จริง แต่เป็นการเรียนแบบท่องจำเพื่อใช้ในการสอบเท่านั้น ซึ่งปัญหานี้สามารถแก้ไขได้ด้วยการปรับวิธีการสอนและการวัดประเมินผล แต่ปัญหาที่ใหญ่กว่านั้นคือการที่นักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน เพราะไม่มีความรู้พื้นฐานเพียงพอที่จะต่อยอดได้ เช่น อ่านหนังสือไม่ออก บวกลบคูณหารไม่ได้ ซึ่งเป็นความรู้ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้เรื่องใหม่ แต่ปัญหานี้เรื้อรังมานาน และมีครูน้อยคนที่จะให้ความสนใจ และลงมือแก้ไขปัญหา ดังกล่าว อย่างจริงจัง มัวแต่โทษว่าระบบที่ไม่ยอมให้นักเรียนซ้ำชั้น นักเรียนเหล่านี้จึงเป็นผลผลิตของนโยบายดังกล่าว

ปัญหานักเรียนไม่มีความรู้พื้นฐานเพียงพอที่จะต่อยอดนั้นยังได้สร้างให้ปัญหาอื่นๆ ให้เกิดขึ้นตามมา นักเรียนที่เรียนไม่รู้เรื่อง ซ้ำ ๆ เป็นประจำ จะเกิดความเชื่อว่าตนเองไม่เก่ง ไม่มีความสามารถพอที่จะเรียนได้ และไม่เชื่อว่าพวกเขาจะเรียนจบ คำถามที่ได้ยินจากนักเรียนเกือบทุกคนไม่ใช่คำถามว่า คะแนนมากที่สุดเท่าไหร่ หรือใครได้คะแนนสูงสุดแต่เป็นคำถาม ที่ว่าผ่านเท่าไหร่แล้วผม/หนูผ่านหรือไม่ ซึ่งเห็นได้ชัดถึงทัศนคติที่นักเรียนที่มีต่อการศึกษาของตนเองว่าพวกเขาไม่เชื่อมั่นในศักยภาพของตนเอง

เมื่อเห็นปัญหาเช่นนี้ จึงคิดหาทางแก้ปัญหาโดยมีพื้นฐานความเชื่อที่ว่า ในเมื่อเดินไปข้างหน้าไม่ได้ ก็ยอมที่จะถอยหลังสักก้าว เพื่อเริ่มต้นใหม่ เพื่อในวันข้างหน้าจะได้เดินต่อไปได้อย่างมั่นคง จึงตัดสินใจที่จะปูพื้นฐานใหม่ทั้งหมดที่จำเป็นให้กับนักเรียน โดยเริ่มต้นจากนักเรียนที่ได้เกรด 0 กว่า 30 คนใน 180 คนที่สอน ให้พวกเขามาเรียนรู้ใหม่ในเรื่องของการดำเนินการทางคณิตศาสตร์แบบพื้นฐาน ประกอบด้วย การบวก การลบ การคูณ การหาร จำนวนเต็ม เศษส่วน และทศนิยม โดยกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนและยากระดับหนึ่ง ซึ่งก็คือการทำข้อสอบวินิจฉัยความรู้พื้นฐานให้ผ่านที่ 176/220 คะแนน หรือที่ร้อยละ 80 โดยคะแนนเฉลี่ยของทั้งโรงเรียนอยู่ที่ประมาณร้อยละ 40 ดังนั้นเป้าหมายร้อยละ 80 ถือว่าสูงมาก ข้อตกลงหนึ่งคือ นักเรียนทุกคนมีสิทธิ์สอบเพียง 1 ครั้ง ถ้าไม่ผ่านก็ไม่อนุญาตให้ซ่อมอีก นักเรียนที่ต้องแก้ 0 จึงเกิดความกังวลและความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ก่อนสอบอย่างเห็นได้ชัด ช่วงเวลาที่แก้เกรด 0 นักเรียนแต่ละคนจะเข้ามาเรียนเสริม หรือมาลองทำแบบฝึกหัดการบวก ลบ คูณ หาร การท่องสูตรคูณ เพื่อเตรียมพร้อมในการสอบ นักเรียนเกือบทุกคนแก้เกรด 0 ไปอย่างทุลักทุเล และหมดพลังงานไปเยอะมากในการสู้กับตัวเลข ความพยายามของตนเองในช่วงระยะเวลาประมาณสองเดือนกับความทุ่มเทของครูและนักเรียน ทำให้นักเรียนผ่านได้เกือบทั้งหมด

ในวันที่ปอทุ่มเทปูพื้นฐานให้กับนักเรียนที่ได้เกรด 0 นั้น ปอไม่รู้หรอกว่าสิ่งที่ปอทำจะส่งผลต่อเป้าหมายของปอแค่ไหน แต่แค่รับรู้ว่านี่คือสาเหตุของปัญหาจึงตัดสินใจที่จะทุ่มเทแก้ไข แต่ผลที่ได้จากความทุ่มเทนั้นกลับมากเกินกว่าที่ปอคิดไว้ นักเรียนคนหนึ่งที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้หรือที่เรียกว่า LD เป็นหนึ่งในสามสิบคนที่ได้เกรด 0 วิชาคณิตศาสตร์และเข้ารับการแก้ไขกับปอ หลังจากที่เขาแก้เสร็จ เขาก็เรียนตามปกติเหมือนเพื่อน ๆแต่ที่เปลี่ยนแปลงไปคือความตั้งใจในการเรียน การใส่ใจการเรียนที่มากขึ้นอย่างมากของเด็กกลุ่มนี้ จนทำให้คะแนนของพวกเขาเพิ่มขึ้น โดยเด็กคนนี้คะแนนเพิ่มขึ้นจนได้คะแนนสูงสุดสามอันดับแรกของห้อง ภายในช่วงระยะเวลาเดือนแรกของเทอม 2 เช่นเดียวกันกับนักเรียนที่ได้เกรด 0 คนอื่นๆ ที่ปอสังเกตเห็นได้ถึงความเปลี่ยนแปลง

จากการสอบถาม ชวนคุย ทำให้รู้ว่า การที่พวกเขาได้มาซ่อมเสริมกับปอ ทำให้พวกเขาเข้าใจคณิตศาสตร์มากขึ้นในชั้นเรียนพวกเขาเรียนรู้เรื่องสามารถทำแบบฝึกหัดได้มากขึ้นจากที่เรียนไม่รู้เรื่อง และไม่สามารถทำได้เลย การเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้พวกเขาเชื่อมั่นในศักยภาพของตนเองมากขึ้น มีความพยายามมากขึ้น เหมือนกับเห็นแสงสว่างและเลือกที่จะคว้าไว้จนทำให้พวกเขามีการพัฒนาและประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ปอตั้งไว้ให้กับพวกเขา คือ เด็กไทยจะต้องกล้าฝันและพยายามให้ถึงทีสุดจนกว่าจะได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

ประภาคาร พิมพาสาร (ครูปอ)
วิชาคณิตศาสตร์ โรงเรียนวัดเวฬุวนาราม

Teach For Thailand